

моувѣрено казалъ младежа. Голѣмо е моето богатство и въ цѣлия свѣтъ нѣма да намѣришъ подобно на него.

— Правъ си ти, сине мой, отговорилъ кралятъ. Даже въ моето съкровище нѣма такива богатства.

Слѣдъ това, по знакъ на краля, доближилъ и *другиятъ* младежъ.

— О, кралю! — казалъ той, нищо подобно азъ не мога да ти покажа; ти, най-мѣдриятъ отъ всички, знаешъ, какъ нетрайни и скоропрѣминающа сѣ тѣзи богатства. Малко години сѣмъ прѣживѣлъ азъ на този свѣтъ, но най-голѣмото богатство е моето *знание*. Погледни! . . .

И той показалъ на донесения купъ книги!...

— Всичко това, продължилъ младежътъ, сѣ трудовѣ на мѣдритѣ и учени хора; ти самичакъ знаешъ цѣната на тѣзи богатства. . .

— Твоитѣ богатства сѣ голѣми, любезно му се усмихналъ кралятъ. Но да видимъ какво ще каже *третия* младежъ.

Високъ, хубавъ и едъръ младежъ, навелъ главата си прѣдъ краля и казалъ:

— Великий Господарю! Хубаво и голѣмо е *богатството*, прѣкрасни сѣ и *знанията*. Но този, който управлява народа, освѣнтъ тѣзи нѣща, длъженъ е да има прѣди всичко *здрава ржка* и *безстрашно сърдце*! . . .

И той показалъ на своето орѣжие и на много *трофей* за неговата небивала храбрость.

— Да, замислено казалъ кралятъ, правъ си и ти. Съ своето юначество ти можешъ да защитишъ цѣлия народъ отъ нападението на вѣн-